

2,35452.

**Rozporządzenie Głównego Urzędu Miar
o dopuszczeniu do legalizacji przyrządów do odmierzania
benzyny typu *RP T D2,1*, wytwarzanych przez firmę Société
Anonyme pour Tous Appareillages Mecaniques (SATAM)
w Levallois-Perret, znak fabryczny G 8.**

Na podstawie art. 11, 12 i 16 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. poz. 211), § 19 Ustawy Rzeszy Niemieckiej o miarach (Mass-u. Gewichtsordnung) z dnia 30 maja 1908 r. (R. G. Bl. str. 349) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. poz. 166) zarządza się co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1.

Dopuszcza się do legalizacji przyrządy do odmierzania benzyny typu poniżej opisanego, wytwarzane przez firmę Société Anonyme pour Tous Appareillages Mecaniques (SATAM) w Levallois-Perret, zn. fabryczny G 8. Przyrządy te powinny być zaopatrzone w znak typu *RP T D2,1*.

§ 2.

Przyrządy te powinny odpowiadać postanowieniom przepisów o warunkach legalizowania złożonych przyrządów do odmierzania płynów (POM poz. 2,35).

Zakres stosowania.

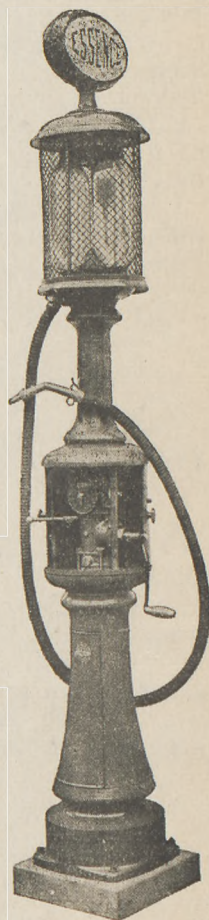
§ 3.

Przyrządy te dozwala się stosować do odmierzania benzyny.

Konstrukcja przyrządu.

§ 4.

Ogólny widok przyrządu jest przedstawiony na
rys. 1.

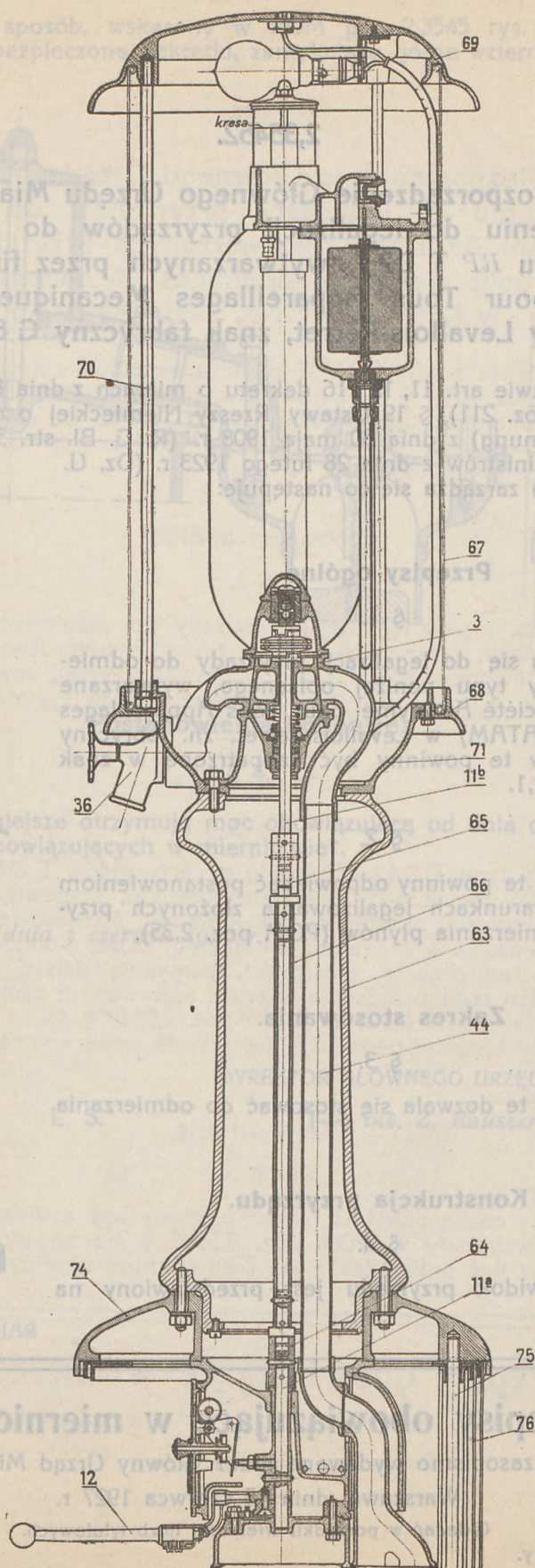
rys. 1.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

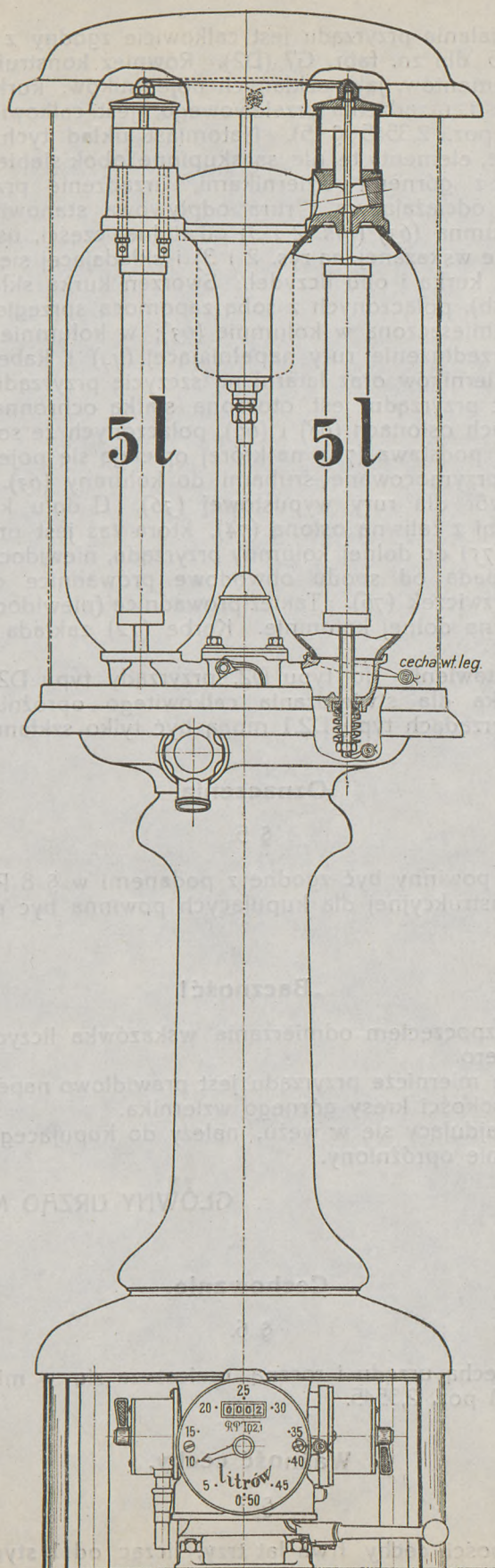
Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 15 czerwca 1927 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

rys. 2

rys. 3.

Schemat działania przyrządu jest całkowicie zgodny z podanym w § 4 POM poz. 2,3545 dla zn. fabr. G7 (D2). Również konstrukcja i wykonanie zasadniczych elementów, jak: szklanych pojemników, kurka, liczydeł, górnych wzierników i urządzenia przelewowego, jest całkowicie zgodne z typem D2 (POM poz. 2,3545 § 5). Natomiast układ tych elementów jest inny. Mianowicie, elementy te nie są skupione obok siebie jak w typie D2, lecz pojemniki z górnymi wziernikami, urządzenie przelewowe, kurek z mechanizmem odciażającym i rura odpływowa stanowią grupę, oddzieloną żeliwną kolumną (63) (rys. 2 i 3) od dolnej części, ustawionej na dolnej kolumnie (nie wskazanej na rys. 2 i 3) i składającej się z pompy, korby do uruchamiania kurka i obu liczydeł. Sworzeń kurka składa się z dwóch części (11a) i (11b), połączonych z sobą za pomocą sprężel (64) i (65) stalową rurą (66), umieszczoną w kolumnie (63); w kolumnie tej jest umieszczone również przedłużenie rury napęniającej (44) i kabel do oświetlenia elektrycznego wzierników oraz latarni na szczycie przyrządu.

Górna część przyrządu jest otoczona siatką ochronną (67), osadzona w dwóch żeliwnych osłonach (68) i (69), połączonych ze sobą prętami (70). Osłona (68) oraz podstawa (71), na której opierają się pojemniki i ich dolna oprawa (3), są przymocowane śrubami do kolumny (63). W osłonie (68) znajduje się otwór dla rury wypustowej (36). U dołu kolumna (63) jest połączona śrubami z żeliwną osłoną (74), która zaś jest przymocowana za pomocą prętów (75) do dolnej kolumny przyrządu, niewidocznej na rys. 2 i 3. Osłona (74) posiada od spodu obwodowe prowadnice dla rozsuwanych na dwie strony drzwiczek (76). Takież prowadnice (niewidoczne na rys. 2 i 3) są umieszczone na dolnej kolumnie. Korbę (12) zakłada się po otwarciu drzwiczek.

W przeciwstawieniu do typu D2, przyrządy typu D2,1 nie posiadają dolnego wziernika dla stwierdzania całkowitego opróżnienia pojemnika. Pojemniki w przyrządach typu D2,1 mogą być tylko szklane.

Oznaczenia.

§ 5.

Oznaczenia powinny być zgodne z podanymi w § 8 POM poz. 2,3545. Treść tabliczki instrukcyjnej dla kupujących powinna być następująca:

„Baczność!

1) Przed rozpoczęciem odmierzania wskazówka liczydła powinna być nastawiona na zero.

2) Naczynie miernicze przyrządu jest prawidłowo napełnione, gdy płyn ustali się na wysokości kresy górnego wziernika.

3) Płyn, znajdujący się w wężu, należy do kupującego, wąż powinien więc być dokładnie opróżniony.

GLÓWNY URZĄD MIAR”.

Cechowanie.

§ 6.

Plomby z cechą urzędu i roczną umieszcza się w miejscach, wskazanych w § 9 POM poz. 2,3545.

Ważność cechy.

§ 7.

Okres ważności cechy trwa lat trzy, licząc od 1 stycznia tego roku, w którym legalizacja została dokonana.

Postanowienia końcowe.

Przepisy niniejsze otrzymują moc obowiązującą od dnia ogłoszenia ich w „Przepisach obowiązujących w miernictwie”.

Warszawa, dnia 4 czerwca 1927 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

L. S.

(—) inż. Z. Rauszer

GŁÓWNY URZĄD MIAR

Nr 27. I. 783 3.

5.821/1.

Regulamin prowadzenia spraw w urzędach miar.

DZIENNIK MATERJALNY B. S. 821.

§ 1.

Zamiast dziennika materjalnego wzoru B. S. 82 może być używany w miejscowych i lotnych urzędach miar oraz na punktach legalizacyjnych, wyznaczonych z urzędu, dziennik materjalny wzoru B. S. 821. Dziennik materjalny wzoru B. S. 821 nie może być jednak używany w tych urzędach miejscowych, które znajdują się w siedzibie okręgowego urzędu miar i same nie inkasują należności za legalizację, a czynność tę spełnia za nie właściwy urząd okręgowy. Zapisy w tym dzienniku mają ten sam charakter co i zapisy w dzienniku wzoru B. S. 82 (POM poz. 5.82 § 1).

§ 2.

Dziennik materjalny wzoru B. S. 821 zawiera naprzemian karty A i B. Zapisy prowadzi się ołówkiem kopjowym na stronicy A w ten sposób, by na stronicy B odbiła się kopia kalkowa. Zapisów w rubryce 18-ej, jak również na dolnym marginesie przekalkowywać nie należy. Jednakże w razie zapisywania w dowodzie złożenia (str. A rubr. 18-a) wyznaczonego terminu odbioru, termin ten winien być odnotowany także na stronicy B.

§ 3.

Numerację stronicy oraz dowodów złożenia (rubr. 18-a str. B) w dziennikach materjalnych uskutecznia urząd okręgowy. Dowody złożenia w dziennikach materjalnych, przesyłanych do użytku do różnych urzędów miar danego okręgu w jednym i tym samym roku kalendarzowym, powinny być ponumerowane jednym ciągiem. Również jednym ciągiem powinny być ponumerowane stronicie dzienników. Stronica A i odpowiadająca jej stronica B powinny być oznaczone jednakowym numerem. Numerację stronicy oraz dowodów złożenia, dzięki temu, że każda stronica zawiera dziesięć dowodów złożenia, są związane ze sobą w ten sposób, że numer strony stanowi liczbę dziesiątków, zawartą w każdym z numerów dowodów złożenia na tejże stronicy. Naprz. dowody złożenia, znajdujące się na stronicy 271-ej, powinny posiadać numery 2710-2719. Okoliczność ta daje możliwość automatycznego kontrolowania prawidłowości numeracji. Numeracja powinna być sprawdzona przez urzędnika urzędu okręgowego i sprawdzenie powinno być zaprotokołowane na odwrocie pierwszej karty B każdego zeszytu dziennika. Z początkiem roku kalendarzowego numerację stronicy należy rozpocząć od liczby „1”, a numerację dowodów złożenia od liczby „10”. Dzienniki, rozpoczęte w roku ubiegłym i niezakończone, powinny być jednak użyte do końca, przy czym numeracji ich stronicy i dowodów złożenia zmieniać nie należy.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 21 czerwca 1927 r.

Układat w porządku wielkości herb tytułowych.

w
w
n
u
n
z
c

Z
b
ja
w
ne
ni

ni
w
dó
po
gie
po
ren
str
sp
z n
nia
Ok
wo
urz
wro
kal
me
ubi
cze

Ce